

Az aranyfog balladája

2022 június 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Mmmm.... Ízlelgessük, el?bb csak a címet.

Tudom én jól, elveszünk a hírek tengerében, s alig gy?zzük, hogy legalább felszínesen megismerjük, ki mit hazudott frissen a képünkbe. Legyen szó világvégér?l, klímakatasztrófáról (a németek meg az osztrákok éppen most állnak vissza széner?m?vekre, annyira félnek t?le), globális minimumadóról, helyi extraprofit adóról, inflációról, az LMBTQ bet?sorba frissen bekerült új bet?r?l (egy bet? hiányzik ebb?l, de annak bántó és fájó a hiánya, az l; i, mint idióta), Hadházy nagy fuszekli forradalmáról (NAFUFO), vagy akár újabban ismét a háborúról – naponta ezerszer hazudnak a képünkbe mindenhol, s mi igyekszünk megismerni az összes hazugságot.

Mindennek összefoglaló neve: információs társadalom.

Aki ma igazi lázadó, igazi forradalmár, rettenthetetlen harcos, az képeslapot vásárol, megírja, és feladja a postán...

Drága Dali és Död?,

It vagyok a balatonnál, minden nagyon jó, fürdök, sokat, jó az ebed, nagymama f?z sokat, csak nagyon hiányoztok, millió puszi

Zsolti

Na, az még volt valami. De annak vége van. Most hazugságokra vadászunk. S a vadászat során hajlamosak vagyunk elveszíteni az igazán fontos dolgokat, „híreket”.

Éppen ezért kívánom felhívni a figyelmet az elmúlt napok messze legfontosabb „hírére”, amely nem kapta meg az ?t megillet? figyelmet és tiszteletet, holott benne van minden, mint cseppben a tenger, s abban a nem várt esetben, ha lesz még emberi világ kétszáz év múlva, ebb?l a hírb?l fogja visszafejteni az utókor azt a tudást, amely megvédi ?ket, hogy ugyanolyanná váljanak, mint mi.

A hír így szól:

„Belgium visszaadta Patrice Lumumba aranyfogát a meggyilkolt szabadságh?s gyermekeinek”

Mmmm.... Ízlelgessük, el?bb csak a címet. Érdemes kimenni a konyhába, f?zni egy kávé, leülni, kortyolgatni és meredni kicsit a semmibe. Utána pedig felhívni John Cleese-t, Kusturicát, Ionescut (?t már kicsit nehezebb), hogy van itt egy anyag.

És Hrabal mestert kell még felkeresni ezzel a történettel. ?t valamivel könnyebb, ugyanis amikor kiugrott a kórház ablakából, azonnal galambbá változott, és itt repdes, Közép-Európa felett, ilyesféle dolgokra vadászgatva.

S ha mindezzel végeztünk, csak akkor olvassunk tovább:

„Patrice Lumumba gyermekei megkapták 1961-ben meggyilkolt édesapjuk egyetlen földi maradványát, egy aranyfogát. A fogat a belga külügyminisztérium ceremóniális fogadásainak helyszínén, a brüsszeli Egmont palotában egy világoskék dobozban adták át Lumumba leszármazottainak.”

Ezen a ponton szeretném felhívni a figyelmet a „világoskék doboz” kitételre, amely a maga teljességében mintegy beragyogja ezt az egészet, mint egy fényes, pulzáló csillag, úgy hirdeti a józan ész, a jóízű és a becsület trónfosztását.

Ám ezzel koránt sincs vége a csodának:

„Patrice Lumumba a kolonializmus elleni afrikai küzdelem meghatározó alakja, a most Kongói Demokratikus Köztársaságnak nevezett Kongói Köztársaság els? miniszterelnöke volt, akivel 1961-ben szeparatista harcosok és belga zsoldosok végeztek. Gyilkosai a holttestét savban oldották fel, de néhány fogát emlékként megtartották. A most visszaszolgáltató aranytöméses fogról úgy vélik, az egyetlen földi maradványa lehet. Lumumba fia, Roland

Lumumba a múlt héten azt mondta, így már lezárhatják gyászukat.”

Ezen a ponton el?bb az évszámra szeretnék rámutatni. Nem, nem 1597-ben járunk, és még csak nem is 1869-ben, mondjuk, hanem 1961-ben. Nekem még két évem van hátra a megszületésig, így egy fel?n ülve, anyalkaként szemlélem a világot (drága nagymamám összefoglalása), ahol például az Egyesült Államok éppen megszakítja a diplomáciai kapcsolatokat Kubával, Czinege Lajos altábornagy, honvédelmi miniszter vezetésével magyar delegáció tárgyal Moszkvában, az amerikai légier? elkezd bombázni Havannát, ám a Disznó-öbölben vége lesz a disznóságnak, faji zavargások törnek ki Alabamában, megkezd?dik a berlini fal építése, Sztálin maradványait elszállítják a Lenin-mauzóleumból, és január 17-én belga zsoldosok meggyilkolják Lumumbát.

Az úgy volt, hogy 1960-ban lett független Kongó (a Rejt?-regényekben még Belga Kongó), majd 1961-ben Lumumba kormányát lemondatták, és az ott állomásozó ENSZ békefenntartók szeme láttára Lumumbát elrabolták, majd belga zsoldosok brutálisan meggyilkolták.

És ezután jött a java: a holttestet savba tették, tuszkolták, s amikor végképp elt?nt, akkor összeszedeggették az aranyfogait. Hja kérem, ki a kicsit nem becsüli, a nagyot nem érdemli... Összeszedeggették az aranyfogakat, és elvitték Belgiumba. (Apám meg a Lumumba utcán ment kicsit kés?bb dolgozni a Mafilmbe, hát nem varázslatos?)

Azt tessék elképzelni, mindenképpen: amikor a belga „katonák” savba tuszkolnak, tuszakolnak, lögyölnék egy emberi testet, és utána összeszedeggetik az aranyfogakat, amiket aztán hazavisznek Belgiumba, a dics? Nyugatra.

Mmmm... ez több, mint varázslatos... és még nincs vége, olvassunk csak tovább:

„A fog visszaszolgáltatása újabb jele annak, hogy Belgium elkezdett szembesülni kolonialista múltjával és a szörny?ségekkel, amiket Afrikában elkövettek. Alexander de Croo belga miniszterelnök például elismerte, hogy országának »erkölcsi felel?sége« van Lumumba meggyilkolásában. »Ez a fájdalmas és kellemetlen igazság, de ki kell mondanunk. Egy embert a politikai meggy?z?dése, szavai, ideáljai miatt gyilkoltak meg« – mondta.

A történelmi szembenézésben amúgy még így is maradt tennivalójuk a belgáknak. Júniusban Fülöp belga király a Kongói Demokratikus Köztársaságba látogatván ugyan »sajnálátát fejezte ki a múlt sebei«, az »egyenl?tlen viszonyon alapuló rezsím« miatt, »mely már önmagában is igazolhatatlan volt, de még paternalizmus, diszkrimináció és rasszizmus is jellemezte«, melyek »er?szakos cselekedetekbe és megalázásba« torkolltak. Formálisan azonban nem kért bocsánatot a belga gyarmati uralom ezen b?neiért.”

Ezen a ponton is szeretném felhívni a figyelmet néhány fontos szóra, fogalomra, kifejezésre, úgy is, mint „elkezdett szembesülni”, „elismerte erkölcsi felel?ségét”, „sajnálátát fejezte ki”, „egyenl?tlen viszonyon alapuló rezsím”.

S valóban...

„A történelem tele van kétes alakokkal, akik saját érdeküket az emberességi szempontok elé helyezve valamely ellenségesnek bélyegzett etnikum, vallás, osztály vagy »faj« képvisel?i voltak, vagy éppen hasznot húztak saját népük igába hajtásából. Kevesek voltak képesek azonban véghez vinni azt a bravúrt, hogy anélkül változtassanak munkatáborra egy teljes országot, hogy annak területére valaha is betették volna a lábukat. II. Lipót belga királynak ez sikerült.” – Ezt olvashatjuk a Múlt-kor 2020. április 2-i számában, Czókos Gerg? tollából, aki egyebek mellett a továbbiakat állapítja meg meg:

„Az európai hatalmaknak a XIX. század utolsó évtizedeiben indult vetélkedését a fekete kontinens felosztásáért hagyományosan »versenyfutás Afrikáért« elnevezéssel illetik. A Belgium élére 1865-ben került II. Lipót sajnálkozva látta, hogy országát nem hozza lázba egy »tengerentúli megye« létesítésének gondolata, ezért saját maga látott hozzá ambiciózus terve megvalósításához, egy saját afrikai gyarmat kiépítéséhez. (...)

Minden adott volt ahhoz, hogy az uralkodó egy Belgium területénél több mint hetvenszer nagyobb magánbirtokot hozzon létre Kongóban. Miután az 1884–1885-ben megtartott berlini kongresszuson az európai nagyhatalmak elismerték Lipót területre támasztott igényét, 1885-ben létrejött Kongó Szabad Állam. A hivatalos indoklás szerint az els?dleges cél a helyi »vademberek« civilizálása volt. Ahogy Lipót fogalmazott: »Áthatolni a sötétségen, mely egész nemzeteket burkol homályba (...), egy keresztes háború, amely méltó a haladás századához.« (...)

Kongó legnagyobb kincsének ekkoriban az elefántcsont és a nyersgumi számított, világszerte egyre nagyobb kereslet mutatkozott irántuk. Miután az ezen árucikkekhez kapcsolódó tevékenységeket állami monopóliummá

tették, Lipót gyarmati tisztviselői és az állammal szerződésben álló koncessziós társaságok képviselői mindent megtettek annak érdekében, hogy a lehető legnagyobb haszonra tegyenek szert a rabszolgaként dolgoztatott kongóiak munkaerőjét felhasználva. (...)

A rabszolgákat gyakorta korbáccsal serkentették keményebb munkára. A kidolgozott protokoll szerint a nem megfelelően viselkedő munkásokra húsz ütést kellett mérni a chicotte nevű, vízilóbró készült verőalkalmatossággal. A sanyarú helyzetük ellen lázadókat egyszerűen lelőtték, házaikat felégették, és a megtorlás olykor egész családokat vagy közösségeket érintett.

A terror elől sokan a közeli erdőbe próbáltak menekülni, amit a katonák a bujkálók falvainak felégetésével toroltak meg. A kongóiak nemcsak otthonaikat, hanem élelmiszerforrásaikat is elvesztették. A katonák gyakran addig tartották étlen-szomjan, túsökként kezelve a nőket, gyerekeket és időseket, amíg a férfiak nem gyűjtötték össze az elvárt gumiadagot. Ez olykor heteket jelentett.

Az egyik leghírhedtebb gyarmati hivatalnok az Egyenlítő Ördögének hívott Léon Fiévez volt, aki saját maga így számolt be arról, hogyan térítette jobb belátásra egy falu lakosait, akik nem teljesítették a hal- és maniókabeszolgáltatásra vonatkozó követelését: »Háborút viseltem ellenük. Egyetlen példa elég volt: száz levágott fej, és onnantól kezdve bőséges ellátmány volt az állomáson. A céloom végső soron humanitárius. Megölttem száz embert, további ötszáznak viszont megkíméltem az életét.«

Mivel a katonák létszerhiányban szenvedtek, egyes helyeken parancsba kapták, hogy kíméljék a készleteket. Hogy bizonyítsák, nem állatokra pazarolták a golyókat, hanem emberre lőttek, feletteseiknek be kellett mutatniuk az áldozataik levágott jobb kezét. Miközben azonban a többség tovább folytatta az állatok legyilkolását, élő emberek levágott jobb kezével igazolták »ártatlanságukat«. (...)

Miután a király lemondott Kongóról, katonai segédjének kijelentette: »Átadom neked Kongót, de nincs joguk megtudni, hogy mit tettem ott.« Ennek a szemléletnek a jegyében a kérdést érintő állami iratokat megsemmisítették vagy titkosan kezelték, ami hozzájárult ahhoz, hogy a belga közvéleményt az elmúlt több mint száz évben az elhallgatás, a történések elbagatellizálása és tabusítása jellemezte.

A kérdés tisztázását az is nehezíti, hogy a rémuralom áldozatainak számának tekintetében megoszlik a szakértők véleménye. Adam Hochschild több korabeli becslésre alapozva, valamint Jan Vansina professzor, a Kongó-medence egyik legnagyobb szakértőjének számításával egyetértve úgy véli, az éhezés, az európaiak és az arab rabszolga-kereskedők által behozott fertőző betegségek (főként az álomkór és a himlő), a katonák által elkövetett gyilkosságok és a csökkenő születési arányszámok következményeként Kongó népessége az 1880 és 1920 közötti négy évtizedben nagyjából a felére csökkent, ami mintegy tízmillió áldozatot jelent.”

Nos, igen...

Az 1860-as, '70-es, '80-as években vagyunk. Mi, magyarok ekkortájt például éppen kihevertük levett szabadságharcunk traumáját, és kiegyeztünk a Habsburgokkal. Továbbá:

„Az 1867-ben a Habsburg-házzal kiegyezett ország fejlődése 1914-ig igen erőteljesen felfelé ívelt. E fejlődés lendületét és lehetőségait az új metropolis, Budapest születése önmagában is jellemzi. Az 1870–1880-as évek alapítási láza, az ipar-, kereskedelem- és közlekedésfejlesztés, az ezeken alapuló urbanizálódás teremtette meg Budapest chicagói tempójú fejlődésének alapjait, az amerikai modernizációs sikertörténet európai változatát. A »Gründerzeit« diktálta változás kezdetét jelezte Pest, Buda és Óbuda fővárossá egyesítése (az 1872. évi XXXVI. tc. mondta ki; végrehajtás 1873), amelyet az 1880-as évek általános konjunktúrája (sok más mellett a vasúthálózat és a pályaudvarok kiépítése) követett. A kellő elrelátással 1870-ben létrehívott Fővárosi Közmunkák Tanácsa (amely 1949-ig állt fenn) már 1871-ben nemzetközi tervpályázatot hirdetett. Ennek nyomán indult meg az a nagyszabású városrendezés, a párizsi mintát követő sugaras-gyűrűs úthálózat kiépítése, amely Budapest fejlődését alapvetően meghatározta. Az 1871-ben kezdett Sugárút (Andrássy út) 1885-re – a Sugárúti Palota, az Operaház (1875–1884) befejezésének idejére – lényegében kiépült, míg az 1872-ben kezdett Nagykörúton még a 1890-es évek elején is folytak az építkezések. Az építészetben a romantikából eklektizáló historizmusba váltó fejlődés időszeke ez, amelynek legkiemelkedőbb mestere Ybl Miklós. Főmve az Operaház, a hazai szigorú historizmus talán legszebb példája. Ybl halálával (1891) jelképesen is lezárult az a kor, amelynek alkotói világát a 19. század elején született, a céhek világához kötődő, a történelmi hagyományokat és életvitelt mélyen tisztelő mesterek határozták meg.

Az 1890-es évek elején kezdődött az a kor – 1919-ig egy történelmi szakasz e századforduló –, amelynek

meghatározó vonásai az egész 20. századra hatottak, annak legjelentősebb alkotói periódusát jelentve. Ez a hazai modernizáció kibontakozásának nagy korszaka, amely már minőségében más, mint az alapozás kora: valóságos áttörés négy évszázados hanyatlásunk, történelmi hanyattatásunk után. A változásra jellemző, hogy a mezőgazdasági lakosság aránya negyven év alatt, 1869-től 1910-ig 75%-ról 64%-ra csökkent; a nemzeti jövedelem több mint négyszeresére nőtt, ezen belül az ipar részesedése ugyanakkor 15%-ról 28%-ra emelkedett. 1901 és 1913 között a kilencszázazeresre növekedett Budapesten évente átlag 11 700 szoba épült. A század első évtizedében a gazdasági mérleg nyelve az Osztrák–Magyar Monarchia területén belül már felénk lendült. Az ipari fejlődésben Magyarország 1907 és 1910 között az egy munkásra eső gépek teljesítményében az Egyesült Államokat követve Anglia mögé zárkózott fel (USA: 100 munkásra 207 kW, Nagy-Britannia: 112 kW, Magyarország: 103 kW). Kelet-Európában néhány igen súlyos előző évszázad messze visszavetette a gazdasági-társadalmi fejlődést, amely Magyarországon ekkor, a 19–20. század fordulóján, a millenniumot követő két évtizedben utolérte a nyugat-európai színvonalat.”

És mindehhez egyetlen egy rabszolgára sem volt szükségünk, mindehhez egyetlen egy más országot, népet nem igaztunk le, nem foglaltunk el, nem raboltunk ki, és nem vágtuk le senki kezét.

És most, kis világoskék dobozkában a belgák visszaadták Lumumba aranyfogát a gyerekeinek, az aranyfogat, amelyet 1961-ben szedtek össze és vittek haza, miután az aranyfog tulajdonosát, Lumumbát meggyilkolták és testét savban feloldották. S azt az aranyfogat az elmúlt 61 éven át őrizték valahol, talán éppen az Egmont palotában.

És most visszaadták. Kis világoskék dobozkában. Adolf Hitler most először nevetett fel hangosan, a pokol hetedik bugyrában, és Lucifer visszaröhögött rá. A belgák pedig nyilván könnyekig hatódtak önnön jószáguktól, majd miután 14 óra 11 perckor véget ért a világoskék dobozos fogvisszaadási ceremónia, siettek vissza a hivatalba, hiszen 14 óra 38 perckor még fel kellett hívni a magyar miniszterelnököt, figyelmeztetve, hogy Magyarországon hibádzik a jogállam, a demokrácia, és elég súlyos hiányosságok mutatkoznak úgy általában is a jóembség területén.

A belga Guy Verhofstadt neki is látott aláírásokat gyűjteni ellenünk. A hírek szerint az íveket egy világoskék dobozkában tartja. Ki tudja, kiknek az aranyfogai között...

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyűlöletről tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
